

**

Otac iznosi trupla kroz sporedni izlaz. Ne sapliče se. Mirnoća laika sasvim lepo pristaje njegovom grkljanu. Obučen je za mesingane drške u obliku kozijih uveta prokrvavljenih oštrom lancetom na sanduku. Manžetine na (njegovoj naslednoj) papirnoj košulji mu skraćuju i na svoj neprimeran način zadržavaju šake u njihovom bezrazložnom? htenju za što jačim stiskom. Obred jasno ističe svoju glad za pravilnim oblicima. Pratinju, onu lakejsku, dakle, odista treba obuzdati. Ne osporavam, truljenju je Svetlost okučnica, a Točkovi su posmrtni praporci tragu kojim, ujedno, sami uspostavljaju svoju ravnotežu: kolotečinu prigiba kičme. Posle višegodišnjeg, napornijeg čak i od nadanja pridodatog da u življenju oporučuje jarkost, prekopavanja podruma i svih ostalih kućnih bila — posledice: nadlaktice porumenele od tečnosti prilivane neprekidno skoro mučeničkim naporom; butine omlitavele od davanja silnog maha ubodima ašovom u tvrde okrajke polusatne zemlje: ne mezozoik! ne paleozoik!; lice: majka krajoliku sa stabljikama iskonskih satova — nadošlo je vreme Svečanosti, bez trpljenja i dohodenja bezobličnih prijatelja lovočuvara, ali ipak Svečanosti, Svečanosti odlučne i smele kao (neograničena bilo kakvim mutljagom), vidljivost ribe pred vršom. I ona, tako dugo očekivana, Konačno se činom po borbi uspostavljenim očituje: u kanalizacionom prisvetu njihova ogavna krznena telesa plove obavita našom neizrecivom mržnjom, mržnjom onih što pri odabiru zanemaruju kupe.

xrajnje zanatlijskoj, da je tako nazovem: finalizaciji, podvrgnute su i skele oko životinja sa grimiznim hrbatima.

Imaćemo, izgleda, doista, Mesto dostojno molitve Tebi, Živoderu!

**

Primi sasvest ušavljenju izdajnice sebe same: **Načinila kupolu ne veću od građe posumljene ležištima za nebeske šine!** Naime, nadzidana krila poriču povezanost sa lopočima katkad uskraćenog vida. Izopačene, dugodlake, albino krtice — u altu su mina, u tenoru riba.

Covek unapred zna, sada, o premoćni, s plavetnilom jutarnje more, sa koje strane potiče zamah jagnje, počinuće stope strvinara u snegu, i zemljisana strava poklopca kutije za oćeve cokule.

**

Plavobrade — ukovane, tu ispod ognjene odeće, sa primesama ribolikih srca životinjskih ispod plašta, (krov je oblak utanačen u svili; svetli rub domaćinski), svoje uvide u svet izvanmetala: oči, kao sobarice reč plahu za ugasla profesorska semeništa, kandžicama, lagano, poput nimalo uzdrhtale leske i vetra utihlog

krtičnjaci: obmane: hranilice pakla

dragan grbić

**

Živimo u zabludi da One ne poseduju mape svih naših kretnji neuobičajenih, a samim tim i neprileženih, jedino pod vodom. Isparenja iz podova i zidova odaju njihovo besprekorno precizno orjentisanje. Savesni su prigodni. Čeke su im posve neupotrebljiva vitla. Nama treba predaka glas, i to isključivo u našim snima o kućama-klopka. Oni će, sasvim sigurno, doprineti da Mi progovorimo o Milosnoj gospi dana. Ona, pak, ima određenje u sleposti. To je njihov vodokotlić.

Iz krevetnine, radi dostignuća smiraja, sada, gledajte o poslušnici, dizače se uspeće hranilaca pakla!

**

Samilosne krtice poseduju posebnost kradljivaca kazaljki. Njihova mera u noćasnjem cvrčanju obeležila je svu moju biblioteku figuricama astralnih materica jadikovkama. Od sada, zato, dok posežem za knjigom sa opčinjenih polica, jezikom čvrsto podupirem, naizmenice, prvo donje, pa gornje-nepce, i pritom, grčevito, stežem vilicu, da vazduh, da vazduh

**

Svakim danom poštanski pretinac sve više biva ispunjen krtičijim izmetom. A — predanje je staro koliko i letošnje olujine nad parkom sa vrteškama, ljuljaškama, i peščanim bastionima — kada crnilo te mase ne bude više dovoljno jako za pravilno adresovanje, već samo za obeležavanje inicijalima, ili možda čak ni toliko, nego li, osim, za pečačenje likovima praznine, tek kada će primaoc, predosećam, preplavljen nekim zaumnim sponama, napokon saznati znatno više, (iz ko zna kojih obrazaca nametnutih, uostalom, provalijama, udubinama, pećinama, i vesnicima bedrenih govorkanja o Andeoskoj bespogovornoj odanosti Blagosti), o početku, vremenskom trajanju u stalnoj neizvesnosti hlebnog, i načinu kojim se, naposljetku, izjedana bolesću najzavidnijoj proleću: ljubavlju svevidom, obrušila u tašti protok neznanat u svojim krunama — Ta, nepodnošljivo životna, Opsada!

**

Bespokojnost je od naših kostiju, s vremenom, postepeno sačinila naprave za obrezivanje unaokolo rasprostrtog sveta. Osim nas, toj

pred pejsažom mrtvih ostrvljana, pod zajedničke sekutice prinose — I krv odabira posude za noćenje: pričim leskanja oružarnice novopridošlom tetrebu. I knjige, po zlu nastupajućem određuju način prekida disanja: tada oluj prisilno u tuč se zvona od zidanice još uvek neudaljenog smešta! I vitlo se pepelom posipa primajući na se ličnost ostarelog vodonoše: mlinska pera su sirotišta kazaljci od hude radilice! I ličilac, smrt, tečnost svu prenosi u kanticama tako obrađenim da rdaju tek u raju!

: raspredaju o tkaču što pogodi, zbešnjem kašom, iglom za tkanicu o letu, dugom, ravno u srce, onog što sa strpljivo odranih koža ubire Dlaku i njome potom postavlja ljudske ležajeve: uzglavlju, podnožju — svu potrebnu mekoću neverice, tako, i sam zagonetni Mrtvozornik, daje

O stada! O kupljeni izmaglicom! Vaša umirenost moj je novac! Njime ću podmititi i brašno i kvasac i majčine ruke, da hlebu, eto, odrede odgovarajući dovratak, a meni, okovano dovoljno -savitljivim privedenima, uže sprovedno, mirotvorno.

**

Muva je zloslutan obrok. Ne leži na tanjiru pod oblinom zlatne kašičice, nit trupinom ne podupire kret jezikom dok primisli se približava, ne. Okrutna su u svetlucanju neprimerenu tolikoj tami njena leđa, a krlca su joj porozna kao januarski vazduh u dušniku slepog miša neprestano obrušavanog na staklenik rajskog kustosa. Ona, nadletanjem, upravo sagledava kuda četiri osvetnička zalogaja polažu za budućnost ruke čija će ih spretnost, kada za to bude čas, pretvoriti u dugi, neumoljivi, špicasti, lepljiv jezičak.

Dopremani zadrž i trulež sveg Ljudstva, tog trena, dole, na susednoj smehotvornoj vrtoglavi, upravo spremnih da grozomornim letilicama, zapuše, posvećenom vodom, otvore očne, i iz radne ih sobe, tako, oslepljene, nagnaju u blagovaonicu obasjanu smrtonosnim gadenjem sestričkih briga za Naše sopstvene tom nerastvornom stravom ušičene umove — rasprostiru svojim menama: rogatog psa; grbavu kravu; žad konjske mokrače sa osinjacima i mundirima besplodnih matica; i teralice sna umirujućeg — uopšte ne pretpostavljajući da i Ja, u Njima, u Njihovoj najtanovitijoj stoga i najpogubnijoj nutринi: jer tajna je odraz smaknuća, i Ja, o moj Bože, (iako ne blagougodan a toliko žudan spaselja), držim celokupni pribor potreban za sklapanje neljudskog.

